

Et *Mindretal* (Martin Hansen, Jensen-Nybjerg, N. Neergaard og P. Th. Nielsen) kan i Overensstemmelse med dets Udtalelser ved Lovforslagets første Behandling bifalde Tanken om at paalægge Skibsfarten en Særafgift, hvis Udbytte skal anvendes til Nedsættelse af Prisen paa de to vigtige Produktions- og Brugsforbrødenheder, Kul og Majs, til hvis Prisstigning de høje Fragter har været saa væsentlig medvirkende. En saadan Afgift vil efter Mindretallets Opfattelse kun være en Byrde, svarende til dem, der ved direkte Indgreb fra Statsmagtens Side, som Udførselsforbud, Fodringsforbud, Maksimalpriser m. m., i saa stort Omfang er lagt paa Landbrug, Handel, Industri og Haandværk, medens Skibsfartens internationale Karakter har hindret, at lignende prisregulerende Foranstaltninger har kunnet træffes overfor den.

At Tanken om en Særafgift af Skibsfarten under de ekstraordinære Forhold, som er skabte ved Verdenskrigen, frembyder sig som et naturligt Supplement til de andre Foranstaltninger, man i Samfundets Interesse har maattet træffe overfor de enkelte Erhverv, har da ogsaa vist sig derved, at man i andre neutrale Lande som Norge, Sverige og Holland enten allerede har truffet eller staar i Begreb med at træffe Forholdsregler af lignende Natur overfor Skibsfarten.

Ligesom Venstre altsaa ikke har modsat sig, at der paalægges Skibsfarten en Særafgift med det ovenfor angivne Formaal, har vi heller ikke rejst nogen Indvending med Hensyn til Afgiftens Højde. Derimod har vi ikke kunnet billige, at Afgiften paalægges som en ren Bruttoafgift, der efter Regeringens Skøn vilkaarligt skal kunne forhøjes eller formindskes, lige saa lidt som, at Anvendelsen af det betydelige Beløb, den vil indbringe, i Virkeligheden overlades til Regeringens Forgødtbefindende. Vore Bestræbelser har da maattet gaa ud paa at finde en Form for Afgiften, hvorved denne blev sat i Forhold til den af Skibsfarten opnaaede Fortjeneste og paalignet efter bestemte Regler, og lige-

ledes har vi ønsket at henlægge de skønmæssige Afgørelser, som maa træffes i Henhold til Loven, til en selvstændig Afgiftsstyrelse samt ved Loven at fastsætte bestemte Regler for det indvundne Beløbs Anvendelse.

Med Hensyn til Afgiftens Paaligning har vor Opmærksomhed først været henvendt paa den Form, som ved Lovforslagets første Behandling blev antydet af Folketingsmanden fra Nyborg (Birch), og som i sin Grundtanke er nøje overensstemmende med den Fremgangsmaade, Regeringen og Prisreguleringskommissionen under deres Forhandlinger med Rederne først søgte bragt til Anvendelse ved frivillig Overenskomst med disse, uden dog at medføre de Indgreb i Skibsfartens Frihed, som var Hovedanstødsstenen for den oprindelige Plan. Den efter den angivne Fremgangsmaade udfundne samlede Afgift af Skibsfarten skulde saa fordeles paa de enkelte Rederier efter deres Nettofortjeneste. Ved Forhandlingen indenfor Udvalget og med Indenrigsministeren om en Ordning paa dette Grundlag viste det sig imidlertid, at der overfor Rederiernes stærke Modstand ikke var Udsigt til at samle en Stemning herfor, som var tilstrækkelig stærk til at aabne nogen Mulighed for Gennemførelsen. Mindretallet, som ikke ønskede at opgive sine Bestræbelser for at finde en Ordning, der kunde forekomme det selv tilfredsstillende, og som tillige havde Udsigt til Gennemførelse ogsaa i det andet Ting, udarbejdede da et Forslag, bygget paa Principet: Afgift efter Nettofortjenesten. Dette Forslag gik i Hovedtrækkene ud paa følgende: Der paalægges Skibsfarten et maanedligt Bidrag til Dækning af Udgifterne ved Regulering af Priserne paa Kul til Brug for Staten og Kommunerne og til Husholdningsbrug samt paa Majs. Bidraget svares som en maanedlig Afgift af en vis Procent af den Nettofortjeneste, som af dansk Rederi eller andet dansk Erhvervsvirksomhed er indvunden ved Befordring af Varer med dansk registreringspligtigt eller fremmed af Rederiet eller Virksomheden lejet Skib eller ved